20/03/2020

“Θα δούμε για τα καλά τι σκοτάδι και θλίψη είναι η ζωή μας χωρίς καμπάνα”

/ Γνώμες

Του π. Χρήστου Ιωαννίδη- Εφημερίου Ι.Ν. Αγίας Μαρίνας Ναυπλίου Αργολίδας

Μέσα στο διάβα των αιώνων η ανθρωπότητα συχνά πυκνά έχει έρθει αντιμέτωπη με το πολύπλευρο πρόσωπο της φθοράς Σεισμοί, πλημμύρες, ξηρασίες, τυφώνες, πόλεμοι, αδικίες, αρρώστιες, καρκίνοι, πείνα, κακοποιήσεις, πόνος, λύπη, στεναγμός, απόγνωση, απομόνωση, αγωνία, ανασφάλεια, φοβίες και εντέλει αναπόφευκτα ο θάνατος. Όλα αυτά δεν είναι θέλημα ή απόφαση του Πανάγαθου Θεού. Είναι απλά η στυγνή πραγματικότητα της εξορίας μας από την Εδέμ. Είναι το φυσικό αυτονόητο επακόλουθο, ο πικρός καρπός της διακοπής της κοινωνίας Θεού και ανθρώπου με αποκλειστική ευθύνη και ελεύθερη επιλογή του ανθρώπου. Για αυτό, όταν ο άνθρωπος έλθει εις εαυτόν και αποζητήσει το καταφύγιο του σπιτιού του και την ασφάλεια της πατρικής αγκαλιάς, αρχίζει από τώρα να προγεύεται την πραγματική, την όντως ζωή και την ανεκλάλητη ηδονή της. Μόνο

μέσα στην εκκλησία και μόνο μέσα στη συμβίωση με τον Χριστό μπορεί η δοκιμασία να γίνει πνευματικό άθλημα, ο πόνος να γίνει βραβείο και στεφάνι, η σταύρωση να γίνει δόξα, ο θάνατος να γίνει ανάσταση κι αιωνιότητα.

Ζούμε σε κάθε πτυχή της ζωής μας την αναπόδραστη πραγματικότητα της μικρότητας, της αδυναμίας, της ματαιότητας, του εφήμερού μας. Ο Χριστός δεν μας κρύβει αυτήν την πραγματικότητα. Δεν την κουκουλώνει με διαρκή θαύματα και συνεχείς θείες παρεμβάσεις. Το κάνει ενίοτε για να μάθουμε ότι το μπορεί και για να μας προαναγγείλει την Άνω Ιερουσαλήμ ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός. Ο Θεός δεν σταματάει τον Κάιν απ' το να σκοτώσει τον αδελφό του Άβελ, δεν αφαιρεί (παρά τα παρακάλια του) την επίπονη αρρώστια από τον Μέγα Παύλο, δεν πατάσσει τους σταυρωτές του Υιού του και δεν τον κατεβάζει από τον σταυρό. Μόνη αποκατάσταση, μόνη δικαίωση, μόνη ανταμοιβή είναι η επίγνωση, η πίστη «εμπιστοσύνη» πως η μοναδική αλήθεια είναι η αγάπη του, το φως του, η ζωή του. Τι μπορεί να με χωρίσει από την αγάπη του Θεού; Θλίψη, στεναχώρια, διωγμός, φυλακή, αρρώστια, θάνατος; Όχι! Τίποτε από αυτά.

Πράγματι αδελφοί μου, δεν υπάρχει τίποτε άλλο να σκορπίζει ανεξάντλητα απόλαυση, τρυφή, μακαριότητα, φως, παράδεισο, παρά μόνον ο Χριστός και η Εκκλησία του. Η συμβίωση με τον Χριστό στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας αληθώς δεν έχει κανένα νόημα, καμία ουσία, καμία νοστιμιά η ζωή χωρίς Χριστό και Εκκλησία. Αυτός που μένει ενωμένος μαζί Του θα φέρει πολύ καρπό. Όποιος δεν μείνει ενωμένος στην άμπελο θα καταντήσει ξερόκλαδο και θα ριφθεί στη φωτιά. Όποιος πιστός βίωσε αυτήν την ένωση θεωρεί (ορθώς) τη ζωή χωρίς Χριστό ως μια κόλαση. Θεωρεί (ορθώς) τη ζωή χωρίς λατρεία ως μια βιολογική παρένθεση με προορισμό τον μηδενισμό. Αυτές τις μέρες του πειρασμού της φονικής πανδημίας στερούμαστε την ίδια την ύπαρξή μας. Φωνάζουμε πως «δεν υπάρχω μόνο για να εφοδιάζομαι από το σούπερ μάρκετ και να λουφάζω στο καταφύγιο του διαμερίσματός μου βλέποντας εκπομπές που απαριθμούν νεκρούς και διασωληνωμένους». Διψώ για απόδειπνο με το φως της λαμπάδας στο αναλόγιο, διψώ για Χαιρετισμούς στο ανθοστόλιστο εικόνισμα της Παναγίας, διψώ για Προηγιασμένες όπου περπατάει ο Ιησούς ανάμεσα σε θυμιάματα και γονυπετής, ερωτευμένους προσκυνητές του, διψώ για Σταυροπροσκύνηση όπου ο Βασιλέας στέλνει μπροστά το λάβαρο του θριάμβου και έρχεται καλπάζοντας νικητής, διψώ για Ευαγγελισμό να ανέβω στα φτερά του Γαβριήλ και να κραυγάσω με όλα τα αγγελούδια «ο Κύριος μετά Σου». Μα δεν μπορώ. Μένω ημιθανής, σε καταστολή στην καραντίνα μου. Κλειδωμένοι οι Ναοί. Μουδιασμένοι οι ιερείς μας που δια νόμου δεν μπορούν να ντυθούν τα άμφιά τους και τέτοιες Άγιες μέρες να βουτήξουν στον γνόφο της θεογνωσίας, να απολαύσουν τον Νυμφίο τους.

Δικαιολογημένα σου έρχεται ένα παράπονο, ένα γιατί, ένας κόμπος στον λαιμό. Και θες να ξεσπάσεις πετροβολώντας τους υπαίτιους, τους φταίχτες της συμφοράς. Ποιος φταίει λοιπόν; Ο Πρωθυπουργός, οι υπουργοί, ο Δήμαρχος, ο Αρχιεπίσκοπος, οι ρασοφόροι, οι λοιμωξιολόγοι, οι Κινέζοι ή κάποιες σκοτεινές δυνάμεις; Είναι βολικό να φταίει κάποιος από αυτούς ή και γιατί όχι όλοι τους μαζί. Όμως κανείς δεν διαπίστωσε την ατομική ευθύνη (είναι της μόδας ο όρος). Εγώ, εσύ, εμείς είμαστε το 98% που, χωρίς (δεν πατάει στον Ναό και ροχαλίζει κάθε Κυριακή πρωί. Εμείς (από το άλλο 2%) είμαστε που ερχόμαστε ασθμαίνοντας στη μέση της Λειτουργίας (ούτε λόγος για όρθρο, πέφτει πολύ πρωί) και αφού στρογγυλοκαθίσουμε μας φταίνε η ομιλία του παπά, τα λάθη των ψαλτών, οι διπλανοί μας που είναι όλοι αδιάκριτοι, υποκριτές, κουτσομπόληδες και σαφώς κατώτεροί μας πνευματικά. Μην το πολυψάχνεις αδελφέ μου. Ο Θεός μιλάει κατευθείαν σε εσένα κι εμένα. Το κάνει ίσως μέσω αποστατών, διωκτών, ανεπαρκών, αναξίων, αδιάφορων άλλων ανθρώπων αλλά σε εμάς απευθύνεται. Εμείς προκαλέσαμε το ανεπιθύμητο αποτέλεσμα.

Εκτιμάς κάτι όταν το χάνεις. Έτσι λοιπόν τώρα θα δούμε για τα καλά τι σκοτάδι και θλίψη είναι η ζωή μας χωρίς καμπάνα, χωρίς πετραχήλι, χωρίς δισκοπότηρο, χωρίς (πονάει και να το λες) χωρίς Πάσχα Κυρίου Πάσχα. Εύχομαι αυτή η στέρηση να μετατραπεί σε δίψα και πείνα ώστε μετά το πέρας της δοκιμασίας να πέσουμε με λαιμαργία και πάθος στον Χριστό και τα Μυστήριά Του.

Σημ. 1: Ψυχραιμία. Όχι αφορισμούς και τσιτάτα. Η Εκκλησία ανέκαθεν απομόνωνε τους αρρώστους από την σύναξη. Ασφαλώς η Θεία Μετάληψη δεν κολλάει αρρώστιες. Κολλάει όμως ο συγχρωτισμός, οι χαιρετούρες και οι αδιάκριτοι βήχες και φταρνίσματα. Σε αυτήν την αρρώστια του κοροναϊού δεν έχουμε λεπρούς με πληγές ή μελανιασμένους από πανούκλα. Όλοι μας (φαινομενικά υγιείς) μπορεί να φέρουμε την νόσο και άρα δεν ξέρουμε ποιον να απομονώσουμε από την συνάθροιση.

Σημ. 2: Ας μειώσουν λίγο τον φαρισαϊσμό κάποιοι ζηλωτές του facebook. Όλοι τους μα όλοι τους που λένε ότι δεν κολλάς ασθένειες μέσα στον συγχρωτισμό του Ναού, έχουν κάποια στιγμή ενοχληθεί από μια γιαγιά που βήχει σαν εξάτμιση και όλοι τους παραδόξως έχουν πει κάποια στιγμή «πάτερ δεν σε ασπάζομαι διότι έχω γαστρεντερίτιδα ή κτλ. Ε! μη την πας σπίτι όπου έχεις μικρά παιδάκια». Ασφαλώς λίγο πριν τους έχω κοινωνήσει και καταλύω άφοβα ΔΙΟΤΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΔΕΝ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΜΙΚΡΟΒΙΑ αλλά όντως δεν τους αγκαλιάζω και δεν τους φιλώ διότι έτσι με την ανθρώπινη επαφή πράγματι κολλάς. Άλλο πράγμα η επαφή Θεού-ανθρώπου και εντελώς άλλο η επαφή ανθρώπου με άνθρωπο. Ας τα ξεχωρίσουμε επιτέλους.

π. Χρήστος Ιωαννίδης- Εφημέριος Ι.Ν. Αγίας Μαρίνας Ναυπλίου Αργολίδας